

7 november 2013, Remco:

Het serene hotel was fantastisch, zeker een van de betere die we tot nu toe hebben gehad. Ook was het ontbijt zeer speciaal, alles uit eigen tuin en een ei zoals we nooit hebben gegeten. Gaan we zeker thuis eens uitproberen. Dan komt de betaling, wat altijd even schrikken is, maar we waren voorbereid. Na een lekkere rustige start was het tijd om door te gaan, tenslotte moet Soep-pan nog een hele dag rijden. Wanneer hij ons heeft afgezet moet hij nog naar huis rijden, dan kan hij na 9 lange dagen, weer zijn vrouw en kinderen zien. Na een uur rijden, laat Soep-pan ons een mooi stukje strand zien. Bij een resort aan het strand, gelijk erachteraan stappen er 4 dames uit, die komen ook toevallig uit Nederland. Het was een gezellig half uurtje, was net een thee kransje. Wij hebben onze verhalen op een leuke en gezellige manier kunnen delen. Voor de mensen die mij een beetje kennen, kan ik zeggen dat ook de dames goed aan het woord zijn geweest. Het is zo verfrissend om met andere mensen Nederlands te spreken. Het Engels gaat ons ook erg goed af, maar in je eigen taal spreken is toch heel anders. Met een excuus dat Soep-pan straks nog naar huis moet rijden, hebben we ons los getrokken van dit leuke gesprek. Nog even snel hun verhalen aanhoren, over de ruzie met hun eigen chauffeur, na nog 15 minuten kletsen gaan we echt weg. Soep-pan zo rustig als hij is, vond het niet erg en reed weer op zijn rustige tempo verder. Tijd om te lunchen, Soep-pan weet een leuk plekje, ergens langs de weg. We hebben er rijst met curry zitten eten, en wat te drinken voor nog geen 800,00 kiki's (5 euro) met zijn drieën. Inmiddels zitten we vast op onze plekken in de auto en ineens stopt Soep-pan ergens. Dit is een plekje langs de kust waar het water uit de rotsen spuit, vertelt Soep-pan. Ach waarom niet, Saman had hier over verteld en ik was er toen erg enthousiast over. We komen bij de rots, maar eerst betalen....dat valt tegen 250 kiki's per persoon, dat is toch weer 1,50 euro. Het is een leuke break om even te doen, maar niet spectaculair.

We gaan verder en het begint ineens heel hard te regenen, terwijl wij er bijna zijn. Nee toch, we komen voor de zon, strand en zee, zou lekker zijn als de zon schijnt. De lucht klaart al snel op en we arriveren bij ons guesthouse. 2 lieve mensen staan ons op te wachten en brengen ons een sapje uit eigen tuin. De kamers zijn mooi genoeg en dat voor een tientje per dag, inclusief ontbijt. Ook komen we gelijk in gesprek met 2 mensen, een uit Duitsland en een uit Maleisië, allebei duik instructeur op de Malediven. Na een half uurtje zie ik ook de kamer, het is schoon, redelijk groot en een warme douche, prima boek maar een paar extra nachten. We wisten niet zeker of het wel goed was hier, dus hadden we voor 2 nachten geboekt. Omdat Nicole en Teoh (Duitse en Maleisiër) ook wilden blijven, dachten we maar de rest van de nachten ook maar gelijk te boeken. Dat was een probleem, ze zitten vol! Maar ze hadden wel een oplossing, in een rommel kamer, staan nog 2 bedden, alleen moest deze even leeggemaakt worden. Voor ons geen probleem, alleen kwamen we er achter dat zij dan op de grond moesten slapen. De kamer waar ze zelf normaal in slapen is ook verhuurd, dus zouden zij in de rommelkamer slapen. Dat is moeilijk, om uit eigenbelang deze lieve mensen van 55 en 60 op de grond te

Afscheid van soeppan.....

Geschreven door Remco & Ilja
woensdag 13 november 2013 13:38 -

laten slapen. Ik probeerde nog te zeggen dat we naar een andere guesthouse gingen voor die 2 dagen, maar Ilja haalde haar schouders op en zei we doen het (ilja: das niet waar!!!!) Na een gesprek van 20 minuten, konden we er niet onderuit, de kamer werd opgeruimd en zij sliepen op de grond. Ze wilden zelfs een nieuw bed speciaal voor ons kopen. Dat willen we echt niet, dat was de voorwaarde van ons uit, we blijven hier slapen, maar dan mogen jullie geen nieuw bed kopen voor ons.

Dat was oké, maar toch voelden we ons schuldig. Het stadje is 3 km hiervandaan, we nemen de tuktuk en zoeken een restaurant. We stappen binnen bij Dolfin en er zit niemand, normaal gaan we alleen naar restaurants waar veel mensen zitten. We hebben zeezicht en de ober is een aardige man, dus we blijven lekker zitten. Later komen er 12 russen binnen, die gelijk met tafels en stoelen beginnen te dansen. Na een hoop herrie en lawaai, krijgen we onze westerse maaltijd. Een Cordon bleu met patat en mayonaise, dat is lang geleden, eindelijk geen rijst met curry. Na deze heerlijke maal, gauw naar huis want het begint straks weer te regenen. In de nacht hebben nog veel donderslagen gehoord, die ons een paar keer flink heeft wakker geschud.